

BLACK PETER

Denna artikel har tidigare varit införd i Bildjournalen och i Substancial nr 7 -63. Den hette där "Pionjärjobb inom piratradio-branchen, Black Peter." /LP

Detta är SM 3 Black Peter.... Ni får aldrig tag i mig.... aldrig.... Den mystiska radiorösten lät retsamt göckande. Polisen önskade att den kunnat grabba tag i etervågorna och dra brottslingen till sig. För en brottling var han - Black Peter, radiopiraten från Norrland. Vår första radiopirat gjorde ingenting för att hjälpa sina förföljare. Han förde dem istället på villospår, som kostade både tid och pengar. För Black Peter hade ingen båt och inget internationellt vatten att skydda sig med. I dag och natt hade han jagats av poliser och radioamatörer. Med sin "illegala" sändare gav han Sverige sitt första program två. Det var år 1951. På sätt och vis är Black Peter en föregångsman på området i Sverige.

De illegala sändningarna inramades av en signaturmelodi. Det var "Harry Lime Theme" -ledmotivet i filmen "Den tredje mannen". I augusti 1951 dök eternas "tredje man" upp för första gången. Han uppfattades av radioamatörer i Sundsvall och Härnösand, som beslöt att tvätta den ovälkomna sabotören, som ibland var ovetig och störde deras egna kommunikationer. De åkte runt i sina radioutrustade bilar och pejlade, men Black Peter bara retade dem. Han var gripbar, någonstans ute i etern. Tiden gick. I början av maj nästa år tog tidningarna upp Black Peter på allvar. Vad var det egentligen som låg bakom den mystiska rösten från norr? Var urvalet av skivor kanske en hemlig code för meddelanden till främmande makt.

Jakten intensifierades. Tidningarna började att själva spana efter Black Peter och hundratals radioamatörer landet runt satt på helspänn vid sina apparater. Skulle han komma igen i kväll? Och Black Peter kom igen. Han svek inte sina lyssnare. Han anordnade ett eget karusellprogram för att "konkurrera" med monopolradion och bad lyssnarna meddela pressen att han var omöjlig att få fast. Förresten heter jag Olofsson och bor tre mil norr om Sundsvall. Alla som hette Olofsson kollades naturligtvis, men så enkelt hade inte radiopiraten gjort det för sina förföljare. Hela tiden talade han med sina amatörkollegor. Ibland "höll han hov" med ett dussin samtidigt på 80-metersbandet. Nu sattes även en polisbil med kortvågsradio in i jakten. Lördagen den 11 maj, medan Black Peters karusellprogram pågick för fullt organiserades nätet. Polisbilen som utrustats med pejlingsinstrument, stod i ständig kontakt med civilförsvarets radiocentral, som dirigerade den enligt de uppgifter, som plockades in. Ett par amatörer i Sundsvall fick in pejlingar, som tydde på att Black Peter befann sig i trakterna söder om Söderhamn. Polisbilen gav sig iväg, men fick sedan kontraorder. Black Peter var av allt att döma i trakten av Norrdingrå. På väg dit, alldeles intill den långa sandöbron gick dock polisens radio sänder och man måste därför sköta kontakterna per telefon, vilket försvårade arbetet.

Under tiden var Black Peter på sitt mest strålande humör och underhöll sig livligt med landets radioamatörer. Vid radioapparaterna satt massor av vanliga radiolyssnare fånglade och höll tummarna. Nu gjorde Black Peter en "kupp". Han stämde träff med en annan radioamatör. "Möt mig på centralen i Uppsala i morgon kväll klockan åtta". Den som fick inviten var elektromäs-

tare Sven Linnfors. I instruktionerna ingick vidare hur Linnfors skulle vara klädd. "Ni skall ha en ljus rock och en baskezmössa, så jag kan känna igen er". Själv gav Black Peter inga kännetecken på sig själv.

Linnfors gick, tillsammans med en hop nyfikna uppsalabor, in på centralstationen den uppgivna tiden. Ingen Black Peter syntes till. Det hade man kanske inte heller väntat, men det fanns ju en möjlighet till att den anonyme rösten var trött på att vara jagad och ville träda fram offentligt. Kanske ville han också göra detta så dramatiskt som möjligt och inför publik. Men spekulationerna var felaktiga. Black Peter satt kvar vid sin radio näkonstans uppe i Norrland. Nu dök en annan teori upp. Black Peter kanske var flyttbar. Han kanske hade sändaren i sin bil, som han körde iväg med när det började osa bränt. Myndigheterna beslutade att ta i med hårdhansarna. Statspolisen i Västernorrland fick order: Grip honom! Då tystade Black Peter. Han tog ledigt några dagar. När han kom tillbaka den 23 maj var det på telegrafi. Han var tydligen ganska välutbildad radioman, Black Peter. Den 25 maj snurrade "Harry Lime Theme" på skivtallriken igen. Den lät retsamt som vanligt, en elak smådevisa mot de speciella lagar och förordningar som gäller för etertrafik.

WANTED
ALIVE

Black Peter skulle inte underskatta sina förföljare. Även de hade låtit sin verksamhet fortskrida i det tysta. På pingstaftonen var Black Peters saga slut. Själv visste han ingenting, utan sände i lugn och ro. Polis, militär och folk från Televerket hade sammanställt alla sina informationer. Cirkeln kring "tredje mannen" krympte, allt eftersom pingstaftonen fortskred. Klockan halv tolv på natten var styrkan samlad i Lomsjö, en liten skogsby i Åsele socken. Sammanlagt fjorton man, inpackade i tre bilar stod på gårdsplanen framför ett tyst hus. Inne i huset fanns Black Peter. I en röd ladugårdslänga satt den man, som varit en påle i köttet på dem som utövar lag och rätt här i landet. Men man hade fel i viss mån. Det fanns ingen Black Peter. Det fanns två! Polisen knackade på ladugårdsdörren. Ingen öppnade. Ett nytt försök. Nu gick dörren upp. Där inne satt Black Peter. Bröderna John och Gunnar Figaro, 24 resp 26 år. Skogsarbetare till yrket. De nekade till att ha gjort någonting olagligt, men deras anläggning berättade själv att den varit i bruk ganska nyligen. Rören var varma. På skivtallriken låg den sista skivan "Civilization". -Någon i byn måste ha tjuvat på oss. Någon här i byn. För ni har inte kunnat inringa oss. Så sattes de två av en manfast styrka inom lås och bom. Deras radiointresse, som hade stimulerat dem till leken i etern, hade blivit deras olycka. Men de var inga spioner. Sverige kunde andas ut. Många saknade den musikaliske eterpiraten. Bröderna Black Peter dömdes till 75 dagsböter å fyra kronor vardera. Deras radioanläggning, som var av enklaste slag, beslagtogs för att inte ställa till mera jobb för polisen. För jakten kostade pengar. Resor, bensin, dagtraktamenten, rättgångskortnader.....